

I Sverige og Norge er en saadan Lovgivning derimod for længst gennemført.

Den norske Lov er »Lov om erhvervelse av vandfald, bergverk og anden fast eiendom av 14. December 1917« med senere Ændringer, hvorefter alle Udlændinge maa have kongelig Tilladelse for at kunne erhverve fast Ejendom eller Brugsrettighed over saadan i Norge. Selskaber falder ogsaa ind under dette Krav, medmindre Bestyrelsen, der udelukkende maa bestaa af Nordmænd, har sit Sæde i Norge, og mindst $\frac{4}{5}$ af Kapitalen er norsk. En lang Række Detailbestemmelser, der delvis har kunnet tjene til Vejledning for dette Forslag, uddyber nærmere denne Hovedlinie.

Den svenske Lovgivning — først og fremmest »Lag 30. maj 1916 om vissa inskränkingar i rätten att förvärva fast egendom eller grunn eller aktier i vissa bolag« — svarer i de fleste Henseender til den norske, og ogsaa for denne gælder det, at en Række Bestemmelser har kunnet tjene til Vejledning ved dette Forslags Udarbejdelse.

Det maa — ikke mindst efter det sidste Tiaars Erfaringer om Faren ved en fremmed Infiltration over Ejendoms køb m. v. og i den vanskelige økonomiske Situation, hvori Landet i en lang Aarrække fremover maa anses at befinde sig — derfor anses for betimeligt at søge Grundlovens Løfteparagraf gennemført, hvorfor Forslagsstillerne har følt sig foranlediget til at fremsætte nærværende Forslag til Lov om Erhvervelse af Rettigheder over fast Ejendom.

Det foreliggende Forslag tager herefter Sigte paa en Kontrol med Udlændinges Adgang til at erhverve Rettigheder over faste Ejendomme her i Landet. *Tanken er ikke at forhindre saadan Erhvervelse*, der ofte vil være til Gavn for Landet, men det kan paa den anden Side ikke nægtes, at der i en Række Enkelttilfælde vil være saa store Betænkeligheder ved de paa gældende Retshandler, at man — saadan som det ogsaa var Grundlovens Tanke — vil have megen Hjælp af en Statskontrol.

Lovens Administration foreslaas henlagt til et Nævn, der rummer Repræsentanter for de interesserede Ministerier og for Folketinget, og som faar vidtgaaende Bemyndigelser paa det her omhandlede Omraade. Nævnet skal saaledes træffe den endelige Afgørelse i de Sager, der forelægges det, ligesom det skal fastlægge Reglerne for Tinglysningsdommernes og andre offentlige Myndigheders Virksomhed i denne Forbindelse, og det kan bestemme, at Loven skal kunne finde Anvendelse paa allerede bestaaende Rettigheder.

I Overensstemmelse med den i Cirkulære Nr. 203 af 7. September 1944 anviste Praksis henlægges den egentlige Kontrol med Lovens Overholdelse til *Tinglysningsdommeren*, idet der